

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/30/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5124202672
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5124202672.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobcu: A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. C. XXX, štátny občan SR, právne zastúpený: Advokátska kancelária MIERT s. r. o., so sídlom M. R. Štefánika 820/7, Žilina, IČO: 56 343 418, proti žalovanému: Slovenská republika – Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 821 85 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46C/16/2024-198 zo dňa 8. januára 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a V. potvrdzuje.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. a IV. zostáva nedotknutý.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 222,04 EUR titulom náhrady škody (I.) a zaplatiť žalobcovi sumu 2 000,- EUR titulom nemajetkovej ujmy (II.), pričom vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III.). Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,36 % titulom náhrady škody a ušlého zisku (IV.) a v rozsahu 100 % titulom náhrady nemajetkovej ujmy (V.).

Mal preukázané z uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 06.04.2020 sp. zn. ČVS: KRP-121/2/-VYS-ZA-2019, že v zmysle § 208 ods. 1 Trestného zákona (poznámka odvolacieho súdu, správne malo byť podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku) Krajské riaditeľstvo PZ v Žiline začalo trestné stíhanie žalobcu obvineného za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 4 písm. a) Trestného zákona. Žalobca voči tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorú sťažnosť Okresná prokuratúra Žilina dňa 14.05.2020 uznesením č. k. 3Pv 646/19/5511-17 zamietla ako nedôvodnú. Uznesením okresnej prokuratúry zo dňa 21.02.2022 č. k. 3Pv 846/19/5511-58 bolo trestné stíhanie žalobcu ako obvineného zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je daný dôvod na postúpenie veci. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že konanie nenapĺňa znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu ani iného trestného činu, či znaky priestupku. Uznesením Krajskej prokuratúry Žilina zo dňa 31.10.2022 bola sťažnosť poškodeného zamietnutá, t. j. uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť.

Zo žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zo dňa 09.10.2023 mal preukázané, že žalobca žiadal o náhradu škody v celkovej

výške 35 810,73 EUR, pričom nároky rozčlenil na tri časti, a to 1. náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 4 810,73 EUR, 2. nárok na náhradu majetkovej ujmy v sume 25 000,- EUR a nárok na nemajetkovú ujmu v sume 6 000,- EUR. Generálna prokuratúra SR listom z 11.01.2024 oznámila, že nárok žalobcu čiastočne uznáva, s ohľadom na objektívnu zodpovednosť štátu je za titul pre uznanie nároku na náhradu škody nutné považovať uznesenie vyšetrovateľa, ktorým bolo vznesené žalobcovi obvinenie a sťažnosť poškodeného bola ako nedôvodná zamietnutá. Právo na náhradu škody nie je premlčané a za dôvodný uznal nárok na úhradu sumy 3 014,91 EUR. Ako nedôvodné vyhodnotil úkony právneho zastúpenia 12 porád, žiadosť o preskúmanie postupu policajta, nazretie do vyšetrovacieho spisu, vyjadrenie k vykonaným dôkazom a návrh na vykonanie dôkazov. Uznaný nárok vo výške 3 014,91 EUR bol uhradený po podaní žaloby dňa 13.03.2024.

Je nesporné tvrdenie žalobcu, že mu vznikla škoda vyplývajúca z nezákonného rozhodnutia v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. a pri posudzovaní nároku vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 a ním vyslovené názory, že za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného konania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin a zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia. Rovnako poukázal aj na judikáty 1Cz 6/90, 1Cdo 53/94, 4Cdo 183/2009, 6Cdo 402/2015.

Prvým nárokom bol nárok na trovy právneho zastúpenia v zostávajúcej sume 1 795,82 EUR, keď zo strany žalovaného došlo k čiastočnej úhrade vo výške 3 014,91 EUR. Žalobca špecifikoval úkony právnej služby pozostávajúce v tejto zvyšnej časti ako úkon č. 7 – porada s obhajcom 27.11.2020, žiadosť o preskúmanie postupu policajta z 03.12.2020, úkon č. 17 – nazretie do vyšetrovacieho spisu 10.05.2021, úkon č. 20 – porada s obhajcom 01.08.2021, úkon č. 21 – žiadosť o prešetrenie postupu policajta 02.08.2021, úkon č. 24 – záverečné preštudovanie spisu 19.08.2021. Priznal nárok na náhradu trov obhajoby za úkony, a to porada s klientom 27.11.2020 a poradu s klientom 01.08.2021, ako aj režijné paušály za tieto dva úkony v celkovej sume 222,04 EUR a vo zvyšnej časti žalobu zamietol, pokiaľ ide o trovy právneho zastupovania, nakoľko zvyšné úkony žalobcom neboli preukázané.

Druhým nárokom bol nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 15 000,- EUR za obdobie trestného stíhania od 06.04.2020 do 31.10.2022. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Cdo 195/2015, v ktorom je definovaná škoda spočívajúca v ušlom zisku, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 47/2018. Žalobca predložil účtovnú závierku spoločnosti ROV-MONT s.r.o. za rok 2018, z ktorej vyplýva, že výsledok hospodárenia žalobcu v roku 2018 predstavoval 7 893,- EUR. Z daňového priznania žalobcu ako SZČO za rok 2019 vyplýva, že základ dane predstavoval sumu 2 000,- EUR. Z daňového priznania za rok 2020 vyplýva, že základ dane predstavoval 4 644,84 EUR, čo predstavuje rozdiel príjmov 70 844,88 EUR a výdavkov 66 200,04 EUR. Z daňového priznania za rok 2021 vyplýva, že základ dane predstavoval sumu 5 061,35 EUR, čo predstavuje rozdiel príjmov 131 009,24 EUR a výdavkov 125 947,89 EUR. Z daňového priznania žalobcu ako SZČO za rok 2022 vyplýva, že základ dane predstavoval sumu 10 474,33 EUR, čo predstavuje rozdiel príjmov 48 887,43 EUR a výdavkov 38 413,10 EUR. Z predložených daňových priznaní vyplýva, že čistý zisk žalobcu v rozhodnom období stúpil, t. j. nie je z neho zrejмый pokles zakladajúci nárok na ušlý zisk. Zároveň v rozhodnom období bol spoločenský, ako i podnikateľský život výrazne poznačený pandemiou Covid-19, t. j. aj toto predstavovalo určitý faktor vplývajúci na podnikanie žalovaného a neistotu aj v oblasti stavebníctva, v ktorom žalobca podnikal. Žalovaný poukázal na to, že rast spoločnosti žalobcu ROV-MONT s.r.o. nepokračoval z dôvodu vyhláseného konkurzu Okresným súdom Žilina sp. zn. 7Odk/80/2023 a z Obchodného vestníka vyplýva, že konkurz na majetok žalobcu podnikajúcim pod A. A. bol zrušený z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu. Žalobca tvrdil, že spoločnosť ROV-MONT s.r.o. išla do likvidácie z dôvodu neuhradených splatných pohľadávok zo strany spoločnosti, ktorá paradoxne podala na žalobcu trestné oznámenie. Následne začal podnikat ako SZČO. Zdôraznil, že v rovnakej situácii sa ocitla aj spoločnosť D. E., konateľ spoločnosti MD-MAX s.r.o. Žalobca tvrdil, že najprv pôvodné zákazky dokončoval do konca roka 2020, no k ďalšej spolupráci v dôsledku trestného stíhania nedošlo. Informácia o jeho trestnom stíhaní sa rozšírila po výsluchu rôznych svedkov na prelome augusta a septembra 2020. Problém nastal v roku 2021, kedy príjmy z podnikania nepostačovali na úhradu pohľadávok, čo bolo dôvodom aj jeho osobného bankrotu, ku ktorému pristúpil až po zastavení trestného stíhania. Voči žalobcovi boli v minulosti vedené trestné stíhania, no vždy sa to riešilo účinnou lútosťou, pričom išlo o pohľadávky daňového úradu či Sociálnej poisťovne. Na preukázanie daného nároku pôvodne

navrhoval výsluch svedkov, a to konateľov spoločnosti, s ktorými spolupracoval a tvrdil, že spolupráca so spoločnosťou MD-MAX s.r.o., ktorej konateľ bol D. E., bola ukončená nie z dôvodu nedôvery voči jeho osobe, ale z obavy, ako skončí trestné stíhanie, či bude žalobca schopný prípadné ďalšie zákazky dokončiť a vyhodnocoval dôvodnosť výsluchu svedkov, na ktorom právna zástupkyňa žalobcu netrvala a mal za to, že ani v prípade, ak by na takomto základe strana žalobcu trvala, takýto dôkaz nie je relevantný na účely preukázania ušlého zisku. Zhoduje sa s tvrdením žalovaného, že nestačí iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto preukázané, že pri pravidelnom behu vecí mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku. Preto bolo potrebné preukázať, aké zákazky a v akých sumách boli v období bezprostredne pred rozhodným obdobím s týmito spoločnosťami realizované, nepostačuje iba tvrdiť, že medzi žalobcom a spoločnosťou MD-MAX, s.r.o. a OXA production, s.r.o. existovali obchodné vzťahy, ale tieto je nutné preukázať existenciou účtovných dokladov a objednávok. Kniha pohľadávok spoločnosti žalobcu za obdobie rokov 2020 až 2022 rovnako nepreukazuje existenciu ušlého zisku. V prípade ušlého zisku musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré pri logickej úvahe povedú k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť nezákonného rozhodnutia. S ohľadom na uvedené nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku vyhodnotil ako nepreukázaný, a preto ho zamietol.

Tretím uplatneným nárokom je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 6 000,- EUR. Žalobca tvrdil a preukázal určitý zásah do jeho osobného, spoločenského a rodinného života a z výsluchu žalobcu a svedkyne E. A. (manželky žalobcu) mal preukázané, že v rozhodnom období sa žalobcovi narodil syn, t. j. začiatkom apríla 2020 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin a koncom tohto mesiaca sa mu narodilo dieťa. V dôsledku neistoty v stresových situáciách spojených s trestným stíhaním voči žalobcovi ako osobe stíhanej pre obzvlášť závažný zločin sa vzťah medzi žalobcom a jeho synom v prvých mesiacoch života nijako nerozvíjal. Doma býval málo, veľa času trávil v práci, vracal sa k rodine až večer. Žalobca a jeho rodina boli v tom čase vystavení nielen neistote, ale aj finančným problémom. Situácia v rodine bola napätá, žalobca sa manželke spočiatku bál priznať trestným stíhaním. Napokon to manželka zistila v auguste 2020. Žalobca má za to, že on ako muž mal zabezpečiť rodine príjem a v tom zlyhal, a jednalo sa o veľmi náročné obdobie, kedy bol nútený určitý čas zabezpečovať príjem rodiny aj z drobného farmárčenia. Neskôr žalobca, ako aj svedkyňa pociťovali zo strany známych odstup, vyhýbanie. Obaja pochádzali z dedín, kde sa ľudia poznali a správy o trestnom stíhaní sa rýchlo šírili. Žalobca sa postupne vyhýbal spoločenským podujatiam a stránil sa ľudí. Psychologickú a psychiatrickú pomoc nevyhľadal, pretože sa bál, že keď sa to rozšíri, situácia a postoj okolia sa zhorší. V tomto období pribral 30 kg, pretože sa prejedal a inokedy nejedol. Mal problémy s vysokým tlakom, ošedivel.

Na účely posúdenia dôvodnosti nemajetkovej ujmy vyhodnotil ako rozhodujúce kritériá to, že žalobca bol trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, kde mu hrozil trest odňatia slobody v rozmedzí od troch do desať rokov. V tomto období sa žalobcovi narodilo dieťa, t. j. zmenil sa jeho rodinný status a mal zodpovednosť aj za ďalšieho člena rodiny. Zohľadnil aj skutočnosť, že žalovaný bol v minulosti trestne stíhaný a odsúdený, ako to vyplýva z predloženého odpisu z registra trestov, avšak len do tej miery, že mal skúsenosť s trestným stíhaním a dokonca aj odsúdením. V prejednávanej veci však nešlo o prečin, ale o obzvlášť závažný zločin, za ktorý žalobcovi reálne hrozil trest odňatia slobody, pričom trestné konanie v štádiu prípravného konania trvalo dva a pol roka a následne bolo právoplatne zastavené. Žalobca bol nepochybne v tomto období vystavený opakovaným stresovým situáciám pri výsluchu seba ako obvineného či výsluchu svedkov. Pocit ním tvrdenej neistoty je pochopiteľne logický, pričom všetky okolnosti mali vplyv na jeho osobný a rodinný život, sekundárne ho mohli ovplyvniť aj v okruhu známych, čo však nemal relevantne preukázané. Tvrdené ostalo iba v rovine tvrdení a domnienok zo strany žalobcu a svedkyne, jeho manželky, ktorí v tom smere iba vo všeobecnosti konšatovali odstup známych bez ich označenia a konkrétneho opisu správania, ktoré mohlo mať negatívny vplyv na osobnostnú sféru žalobcu. Vplyv na rodinný a osobný život žalobcu však považuje za preukázaný. Samotný základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je daný. Otázka výšky nemajetkovej ujmy je na úvahe súdu, pričom táto je ustálená vo výške 2 000,- EUR, ktorú považuje za dostatočnú. Zohľadnil, že u žalobcu nedošlo k zásahu do jeho osobnej integrity či osobnej slobody. Trestné stíhanie bolo voči nemu vedené na slobode, nebol vzatý do väzby, mohol vykonávať bežné činnosti a ujmu utrpel výslovne v osobnej – citovej a rodinnej sfére. Nerozvíjal vzťahy so svojím maloletým novonarodeným dieťaťom, nevenoval sa dostatočne rodinnému a osobnému životu a vzťahom tak, ako by to bolo možné v prípade, keby nedošlo k trestnému stíhaniu. Pocit neistoty a frustrácie sa primárne prenášal do rodinného života žalobcu. Suma 2 000,- EUR predstavuje satisfakciu v peniazoch, pričom súd má za to, že ide o nemajetkovú ujmu

odlišnú od nemajetkovej ujmy napr. u pozostalých obetí trestných činov, osôb väzobne trestne stíhaných, t. j. došlo k miernejšej forme zásahu do osobnostnej sféry žalobcu, preto má za to, že suma 2 000,- EUR titulom nemajetkovej ujmy je primeraná a dostatočná.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy náhrady škody a ušlého zisku vo výške 16 795,82 EUR a nemajetkovej ujmy v sume 6 000,- EUR. Žalobe vyhovel v časti náhrady škody vo výške 222,04 EUR, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Nárok na náhradu ušlého zisku súd zamietol ako nepreukázaný. V časti náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej výška závisí od úvahy súdu bolo žalobe, čo do základu vyhovené a suma nemajetkovej ujmy ustálená vo výške 2 000,- EUR. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania platí, že ak strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania pri každom nároku samostatne. Nemôže teda úspech žalobcu v spore týkajúcom sa iba niektorého nároku založiť právo na náhradu trov konania vo všetkých nárokoch. Trovy, ktoré strana sporu súčasne vynaložila na viac spoločne prejednávaných nárokov, je potrebné rozdeliť podľa pomeru výšky jednotlivých nárokov (t. j. podľa toho, ako sa tá-ktorá vec zo spoločne prejednávaných vecí podieľala na vzniku týchto trov). Prvý nárok pozostával z náhrady škody spôsobenej trovami obhajoby a nároku na náhradu ušlého zisku v celkovej sume 16 795,82 EUR. Žalobcovi súd priznal nárok na zaplatenie sumy 222,04 EUR, t. j. v tejto časti bol úspešnou stranou sporu žalovaný, ktorý bol úspešný v rozsahu 16 573,78 EUR. Z hľadiska úspechu v konaní je tak procesný úspech žalobcu je teda vo výške 222,04 EUR, t. j. 1,32 % ($222,04 \text{ EUR} / 16 795,82 \text{ EUR} \times 100 \%$). Procesný úspech žalovaného je vo výške 16 573,78 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 98,68 % ($16 573,78 / 16 795,82 \text{ eur}$). Čistý procesný úspech žalovaného ako úspešnejšej strany sporu s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 97,36 % ($98,68 \% - 1,32 \%$). Preto je žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania titulom náhrady škody a ušlého zisku v rozsahu 97,36 %. Druhým výrokom rozsudku rozhodol o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorého výška závisela od úvahy súdu. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 475/2018 zo 4. februára 2021. S ohľadom na skutočnosť, že určenie výšky nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu, žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % zo súdom priznaného plnenia.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku vo výroku II., ktorým bol žalovaný zaviazaný uhradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 2 000,- EUR a vo výroku V. ako závislý výrok o nároku na náhradu trov konania, podal odvolanie žalobca. Uviedol, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zotrváva na všetkých svojich vyjadreniach, ako aj na skutočnostiach, ktoré boli súdu prezentované na pojednávaníach. Popiera skutkové tvrdenia žalobcu, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Nebol produkovaný žiaden dôkaz o takomto zásahu. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko si bez ďalšieho osvojil ničím nepreukázané tvrdenie žalobcu u údajnom zhoršení jeho zdravotného stavu, psychického stavu, rozvratu manželského, resp. rodinného vzťahu a to v dôsledku jeho trestného stíhania. Súd pritom vychádzal len zo všeobecného predpokladu, že ak je žalobca stíhaný za obzvlášť závažný zločin, je nepochybne vystavený stresu a stavu neistoty. Poukazoval na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 6Co/63/2020 a 6Co/269/2018, v ktorých sa súd vyčerpávajúco a s odkazom na ustálenú judikatúru zaoberal všetkými okolnosťami relevantnými z hľadiska rozhodovania o uplatnenom nároku na náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy. Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy musí mať súd v konaní nad akúkoľvek pochybnosť preukázaný nielen titulu uplatňovanej náhrady a uplatňovanú ujmu, ale musí mať nad akúkoľvek pochybnosť preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi uplatňovaným titulom a ujmu, ktorá má byť odškodnená. V danej veci príčinná súvislosť nie je preukázaná. V prípade žalobcu ide o človeka, ktorý bol v minulosti niekoľkokrát trestne stíhaný a súdom potrestaný. Subjektívne vnímanie žalobcu, ktorý má predchádzajúce skúsenosti s trestným stíhaním, je iné ako v prípade bezúhonného človeka. Preukázateľné odsúdenie žalobcu má však zásadný význam pre civilné sporové konanie pre prípad, ak žalobca tvrdí, že trestné stíhanie zasiahlo do jeho osobnostných práv takým spôsobom, že mu patrí náhrada nemajetkovej ujmy. Rovnako má veľkú výpovednú hodnotu o tom, ako mohlo žalobcu jeho okolie a najmä osoby, ktoré žalobcu dobre poznajú, vnímať rozhodné skutočnosti vo vzťahu k jeho povesti a dobrému menu a ako mohla byť znížená jeho dôstojnosť a vážnosť

v spoločnosti. Trestné stíhanie nemalo vplyv na žalobcov osobný život, v dôsledku trestného stíhania s ním nikto preukázateľne neprerušil kontakty a nedošlo k rozvratu jeho manželského či rodinného života, s výnimkou vlastného tvrdenia. Nepreukázal, že by došlo k následkom na jeho zdravotnom stave či psychike a najmä, že sa tak stalo v dôsledku trestného stíhania. Ním tvrdené zhoršenie zdravotného stavu nepredložil, že bolo v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Finančné problémy žalobcu a jeho rodiny a v tomto smere vedená exekúcia sú len dôsledkom podnikateľskej činnosti žalobcu. Súd prvej inštancie si nekriticky osvojil všeobecné tvrdenia žalobcu o strese a s ním spojenými psychickými a zdravotnými následkami na zdraví po tom, že sa žalobca nevenoval rodinnému životu a osobnému životu a nerozvíjal vzťah s maloletým dieťaťom z dôvodu jeho trestného stíhania. Tvrdenia manželky žalobcu a napokon aj žalobcu samého sa vo vzťahu k problémom v manželstve, pocitom frustrácie a neistoty v podstatnej miere týkajú finančných problémov a ich dôsledkov na ich manželský život. Navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (II. a V.) ako vecne správny potvrdil a vo zvyšnej časti zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

5. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní ohľadne nároku nemajetkovej ujmy a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Súd prvej inštancie priznanie nemajetkovej ujmy v sume 2 000,- EUR náležite odôvodnil v bode 44. svojho rozhodnutia, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a naň odkazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Na doplnenie správnosti zdôrazňuje, že súd prvej inštancie sa vysporiadal v odôvodnení rozsudku aj so skutočnosťou, že žalobca bol v minulosti trestne stíhaný a odsúdený, avšak len do tej miery, že mal skúsenosť s trestným stíhaním, v preskúmvanej veci však nešlo o prečin, ale o obzvlášť závažný zločin, za ktorý žalobcovi reálne hrozil trest odňatia slobody a trestné stíhanie trvalo po dobu 2 a pol roka, po ktorú dobu bol žalobca v neistote a vystavovaný stresovým situáciám v rámci vyšetrovania. Vplyv na rodinný a osobný život žalobcu mal za preukázaný i výpoveďou manželky, v tom období sa mu narodil syn, vznikla mu nová zodpovednosť za nového člena rodiny a čo sa prejavovalo aj v tom, že si s ním nevytváral dostatočný vzťah z obavy, že môže mu byť uložený trest odňatia slobody.

7. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z tvrdenia žalobcu, že sa mu zhoršil zdravotný a psychický stav, že okruh známych s ním prerušil kontakty, odvolací súd považuje za nutné uviesť, že uvedené súd prvej inštancie nekonštatoval.

8. V odôvodnení v bode 44. jednoznačne uviedol, že na účely posúdenia dôvodnosti nemajetkovej ujmy a stanovení jeho výšky vyhodnotil ako rozhodujúce skutočnosti: že bol trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin, v tom období sa mu narodilo dieťa, zohľadnil skutočnosť, že bol v minulosti trestne stíhaný a odsúdený, mal preukázaný vplyv na jeho osobný a rodinný život, že žalobca so svedkyňou len všeobecne konštatovali odstup známych, bez ich označenia a konkrétneho opisu správania, čo však nemal relevantne preukázané. Pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy správne súd prvej inštancie poukazoval i na to, že u žalobcu nedošlo k zásahu do jeho osobnej integrity či osobnej slobody, keď trestné stíhanie bolo vedené na slobode a mohol vykonávať bežné činnosti, pričom ujmu utrpel výslovne v osobnej, citovej a rodinnej sfére. Odvolací súd nemôže v sporovom konaní konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka žalovaného v tvrdení uvedenom v bode 6. tohto odôvodnenia, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, respektíve možnosť zaoberať sa touto námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí. Takéto tvrdenie súd prvej inštancie neurobil a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

9. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil spolu so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania a vo zvyšnej časti zostal rozsudok nedotknutý, nakoľko nebol odvolaním v tejto časti dotknutý.

10. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 CSP, aplikujúc § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca mal v odvolacom konaní ohľadne nároku nemajetkovej ujmy plný úspech, priznal mu voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

11. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)